

sansi, je v tesni zvezi s krščanskim srednjim vekom. Danes vstopa človek v neznano dobo z nauki in skušnjami novega veka. Ne vstopa v to dobo poln moči in mladosti kot ob razcvitu renesanse, ampak izčrpan, utrujen, slaboten, neveren in nesrečen. Dobro bi bilo, da to resno razmislimo. (Konec prihodnjič.)

S I M S O N O V A M O L I T E V

F R A N E L L E R

Sem jaz še Simson — slep, v igó pritr, vsej Filisteji krnjava igrača?
Ta moja dlan, prej ščit judejskih brd,
kolesa mlinska v gluho noč obrača.

O, da me ukanila je spolzna kača
za milost višnjega neba... zdaj vem,
kako z izdajstvom se mu bednim plača,
kdor sam izdal se v robstvo je strastem.

Gospod, kaj je brez dna osvete srd?
Iz dna ponižanj, iz mrakov in mrazov,
o, daj, da vzpolje spet mi Tvoja moč!

Ukreši dan mi iz noči tisoč,
en hip ko blisk in za tisoč porazov
zmagalec najdem izpod jarma v smrt.

Z G O D B A O V R L E M B R A H M A N U

V O L T A I R E — P R E V E L K. D.

Na svojih potovanjih sem spoznal starega brahmana, sila modrega moža, polnega duhovitosti in zelo učenega; vrhu tega je bil še bogat in prav zato še modrejši: zakaj, ker ni ničesar pogrešal, mu ni bilo treba nikogar varati. Gospodinjala mu je prav dobro trojica lepih žená, ki so se trudile, da bi mu ugajale; in kadar se ni zabaval s svojimi ženami, se je posvečal filozofiji.

Blizu njegove hiše, ki je bila lepa, bogato okrašena in obdana od prijetnih vrtov, je prebivala stara pobožna Indijka, bedasta in prav revna.

Nekega dne mi je dejal brahman: «Želel bi, da nisem bil rojen». Vprašal sem ga, zakaj. Odvrnil mi je: «Štirideset let se učim, to je štirideset izgubljenih let; druge poučujem, a sam ničesar ne